

II.

Край менъ преминаха косачи,
а после звъннаха стада,
и надъ леса — безмълвно здраченъ,
изгрѣ вечерната звезда.

Отнѣйде лѣхнала прохлада
като вѣтрило ме повѣ, —
и, странно отмалѣла, сѣдамъ
на покосената трева.

Повѣхнала, зелено-сива,
дѣхътъ ѝ леко ме опива —
като некипнало вино.

Но пакъ защо ме скръбъ обсеби?
— Сега бихъ дишала съсъ тебе
дѣхътъ на прѣсното сѣно...